

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI *Srijeda, 10. kolovoza 2016.* **[Multimedia]**

Utjeha za jednu majku (usp. Lk 7, 11-17)

U odlomku iz Lukina Evanđelja koji smo čuli (7, 11-17) predstavljeno nam je Isusovo doista veličanstveno čudo: uskrsnuće jednog mladića. Ipak, u središtu tog izvještaja nije to čudo, već Isusova nježnost prema majci tog mladića.

Milosrđe je ovdje istoznačnica za veliku samilost prema ženi koja je izgubila muža a sada na groblje prati sina jedinca. To je velika bol jedne mame koja je ganula Isusa i potaknula ga da učini čudo uskrsnuća. U uvodu u tu epizodu, evanđelist se zadržava na mnogim pojedinostima. Na vratima gradića Naina – jednog sela – susreću se dva mnoštva koja dolaze iz suprotnih smjerova i koja nemaju ništa zajedničkog. Isus, praćen učenicima i velikim mnoštvom ulazi u mjesto, dok iz njega izlazi tužna povorka koja prati pokojnika, s majkom udovicom i mnoštvom naroda. Kod vrata dolazi do bliskog susreta dviju skupina koje idu svaka svojim putem, ali tada sveti Luka donosi zabilješku o osjećaju koji je obuzeo Isusa u tom trenutku: "Kad je [ženu] Gospodin ugleda, sažali mu se nad njom i reče joj: "Ne plači!" Pristupi zatim, dotače se nosila; nosioci stadoše" (rr. 13-14). Isusa u njegovu postupanju vodi velika samilost: on zaustavlja povorku i dotiče nosila i, potaknut velikim milosrđem prema toj majci, odlučuje suočiti se sa smrću, tako reći, licem u lice. A pobijedit će je jednom zauvijek, ponovno licem u lice, na Križu. Bilo bi lijepo da se, prolazeći kroz Sveta vrata, Vrata milosrđa, hodočasnici sjete te zgode iz Evanđelja, koja se dogodila na vratima Naina. Kad je Isus vidio tu uplakanu majku, ona je ušla u njegovo srce! Do Svetih vrata svatko od nas dolazi noseći vlastiti život, s njegovim radostima i patnjama, planovima i neuspjesima, sumnjama i strahovima, kako bi ga predali Gospodinovom milosrđu. Budimo sigurni da se Gospodin, kod Svetih vrata, približava svakome od nas da nas susretne, da nam donese i pruži svoju snažnu utješnu riječ: "Ne plači!" (r. 13). To su Vrata susreta boli čovječanstva i Božje samilosti.

Prolazeći preko njihova praga činimo svoje hodočašće u milosrđe Boga koji nam tada, kao i preminulome mladiću, govori: "Kažem ti, ustani!" (r. 14). On svakome od nas govori: "Kažem ti, ustani!" Bog nas želi na nogama. Stvorio nas je da budemo na nogama: zbog toga Isusova samilost dovodi do toga čina ozdravljenja, da nas ozdravi, zbog čega je ključna riječ: "Ustani! Stani na noge, kao što te Bog stvorio!" Da stojiš na nogama. "Ali, oče, mi padamo toliko puta." – "Naprijed, ustani!". To je Isusova riječ, uvijek. Prolazeći kroz Sveta vrata pokušajmo oćutjeti u

vlastitom srcu tu riječ: "Ustani!" Isus nas svojom moćnom riječi može ponovno podići i izvesti također u nama prijelaz iz smrti u život.

Njegova riječ nam vraća život, daruje nam nadu, krijepi umorna srca, daje nam pogled na svijet i život koji ide onkraj patnje i smrti. Na Svetim vratima je za svakog pojedinog urezano neiscrpno bogatstvo Božjeg milosrđa! Na Isusovu riječ "mrtvac se podiže i progovori, a on ga dade njegovoj majci" (r. 15). Ove su riječi tako lijepe: "on ga dade njegovoj majci". Majka ponovno nalazi dijete. Primajući ga iz Isusovih ruku ona postaje majka po drugi put, ali sin koji joj je sada vraćen nije dobio život od nje. Majka i sin primaju tako vlastite identitete zahvaljujući Isusovoj moćnoj riječi i njegovoj gesti ljubavi. Na taj način, osobito tijekom Jubileja, majka Crkva prima svoju djecu prepoznajući u njima život koji je dar Božje milosti. Zahvaljujući toj milosti, milosti krštenja, Crkva postaje majka i svatko od nas postaje njezino dijete. Vidjevši mladića koji je uskrsnuo od mrtvih i vraćen majci, "sve obuze strah te slavljahu Boga govoreći: "Prorok velik usta među nama! Pohodi Bog narod svoj!" Ono što je Isus učinio nije dakle samo čin spasenja namijenjen udovici i njezinu sinu ili gesta dobrohotnosti samo prema onom gradiću. U Isusovu milosrdnom spasenju, Bog izlazi ususret svojem narodu, u njemu se pojavljuje i nastavit će se pojavljivati čitavo čovječanstvo zahvaljujući Božjoj milosti. Slaveći ovaj Jubilej, za koji sam htio da se slavi u svim krajevnim Crkvama, to jest u svim crkvama na svijetu, a ne samo u Rimu, kao da se čitava Crkva rasuta diljem svijeta ujedinjuje u jednom hvalospjevu Gospodinu. I danas Crkva prepoznaje da je Bog pohodi. Zato, pristupajući Vratima milosrđa, svaki od nas zna da pristupa vratima Isusova milosrdnog srca: on je naime prava Vrata koja vode prema spasenju i vraćaju nas na novi život. Milosrđe, bilo u Isusu bilo u nama, je put koji kreće od srca i vodi prema rukama. Što to znači? Isus te gleda, ozdravlja te svojim milosrđem, kaže ti: "Ustani!", i tvoje srce biva novo. Što znači učiniti hod od srca do ruku? To znači da s novim srcem, srcem koje je Isus ozdravio mogu činiti djela milosrđa rukama, nastojeći pomagati, liječiti mnoge koji su u potrebi. Milosrđe je put koji vodi od srca do ruku, to jest do djela milosrđa.

[na kraju, u sklopu pozdrava hodočasnicima na talijanskom jeziku]Rekao sam da je milosrđe put koji vodi od srca do ruku. U srcu, primamo Isusovo milosrđe, koji nam sve oprašta, jer Bog oprašta sve i podiže nas, daje nam novi život i prenosi na nas svoje milosrđe. Iz toga srca kojem je oprošteno i s Isusovom samilošću, započinje hod prema rukama, to jest prema djelima milosrđa. Neki dan mi reče jedan biskup, koji je u svojoj katedrali i drugim crkvama dao postaviti vrata milosrđa i na ulazu i na izlazu. Upitao sam ga: "Zašto si to učinio?" – "Zato jer jedna vrata služe za ulaz, zato da se traži oproštenje i dobije Isusovo milosrđe; druga, izlazna, su vrata milosrđa, zato da svojim djelima milosrđa nosimo drugima milosrđe". Baš je pametan taj biskup! I mi činimo isto hodom koji ide od srca do ruku: ulazimo u crkvu kroz vrata milosrđa, da primimo Isusovo milosrđe, koji nam kaže: "Ustani! Idi, idi!" i s time "idi!" – na nogama – izlazimo kroz izlazna vrata. To je Crkva koja izlazi: hod milosrđa koji vodi od srca do ruku. Činite te hodove!

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana